

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 27 mei 2011 in zaak nr. 11/3093 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 oktober 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 30 december 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 mei 2011, verzonden op 30 mei 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 juni 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister niet heeft mogen afzien van het horen van de vreemdeling in bezwaar. De rechtbank heeft volgens de minister ten onrechte geoordeeld dat, in het bijzonder gelet op de in bezwaar overgelegde verklaringen van de dochter van de echtgenote van de vreemdeling, de heer [naam] en de eigenaar van restaurant [naam], niet op voorhand kon worden uitgesloten dat de vreemdeling tijdens een hoorzitting in bezwaar feiten en omstandigheden naar voren zou hebben gebracht, die tot gegrondverklaring van het bezwaar zouden hebben kunnen leiden. De minister betoogt daartoe dat, aangezien de vreemdeling en zijn echtgenote (hierna: referente) in het gehoor van 2 juli 2010 op een groot aantal essentiële punten diverse tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, hetgeen de vreemdeling en referente in hun bezwaarschrift hebben erkend, niet kan worden ingezien hoe de niet in geschil zijnde eerder geconstateerde tegenstrijdigheden alsnog tijdens een hoorzitting hadden kunnen worden weggenomen. De verklaringen die door de vreemdeling en de referente in bezwaar zijn overgelegd, zijn meegenomen en beoordeeld in het besluit van 30 december 2010, aldus de minister.

2.3. In het besluit van 30 december 2010 en het daarin ingelaste besluit van 8 oktober 2010 heeft de minister, mede aan de hand van de in paragraaf 4.2. van de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de

Raad van 2 juli 2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de richtlijn (COM(2009) 313 definitief), weergegeven indicatieve criteria, gezien of sprake is van een schijnhuwelijk tussen de vreemdeling en referente en heeft de minister deze vraag bevestigend beantwoord. Aan zijn standpunt dat sprake is van een schijnhuwelijk, heeft de minister onder meer ten grondslag gelegd dat de vreemdeling en referente niet of nauwelijks een gemeenschappelijke taal spreken en dat zij tijdens een in de aanvraagfase gehouden gehoor diverse tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het ontstaan en verloop van hun relatie, over de dag van hun huwelijksvoltrekking en hun verdere leven samen, alsmede dat de vreemdeling in ieder geval vanaf 2007 tot aan de datum van de aanvraag, 4 februari 2010, illegaal in Nederland heeft verbleven.

2.4. Bij het bezwaarschrift hebben de vreemdeling en referente een verklaring overgelegd van de dochter van referente, waarin zij aangeeft enkele weken bij de vreemdeling en referente te hebben ingewoond en een verklaring van de heer , waarin hij vermeldt dat de vreemdeling en referente enkele maanden bij hem hebben gelogd omdat zij geen zelfstandige woonruimte konden vinden, alsmede een verklaring van de eigenaar van het restaurant te Amsterdam, waarin is aangegeven dat de vreemdeling en referente regelmatig in het restaurant komen eten.

2.5. Van het horen mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

2.6. Vaststaat dat op 2 juli 2010 een gehoor is gehouden waarbij de vreemdeling en referente over een groot aantal essentiële onderwerpen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en dat de vreemdeling en referente dit in hun bezwaarschrift hebben erkend. Gelet hierop, alsmede in aanmerking genomen dat de vreemdeling en de referente niet of nauwelijks een gemeenschappelijke taal spreken, de vreemdeling reeds enkele jaren hier te lande illegaal verblijf had en de inhoud van de in bezwaar overgelegde verklaringen geen concreet bewijs oplevert dat geen sprake is van een schijnhuwelijk, was er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk dat de bezwaren niet konden leiden tot een andersluidend besluit dan dat van 8 oktober 2010, zodat geen grond bestond voor de minister om de vreemdeling – wederom – te horen. Dat niet op voorhand valt uit te sluiten dat tijdens een hoorzitting nieuwe gezichtspunten naar voren worden gebracht leidt niet tot een ander oordeel, omdat de minister de beslissing om van horen af te zien dient te nemen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is gesteld.

De eerst in beroep overgelegde verklaringen van burens, collega's en getuigen van het tussen de vreemdeling en referente gesloten islamitisch huwelijk, alsmede foto's waarop de vreemdeling en referente gezamenlijk staan afgebeeld, doen hieraan evenmin af, reeds omdat die eerder hadden kunnen en moeten worden overgelegd.

De rechtbank heeft, gezien het vorenstaande, ten onrechte overwogen dat het besluit van 30 december 2010 wegens schending van

artikel 7:2 van de Awb dient te worden vernietigd.

De grief slaagt.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 30 december 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.8. In beroep betogen de vreemdeling en referente dat de reden van de door hen afgelegde tegenstrijdige verklaringen is gelegen in het feit dat zij tijdens het gehoor gespannen en nerveus waren, alsmede dat zij allebei niet erg intelligent zijn en in zijn algemeenheid vragen niet adequaat kunnen beantwoorden.

2.8.1. Uit het besluit van 30 december 2010 komt naar voren dat de vreemdeling en referente door de ambtelijke commissie in de gelegenheid zijn gesteld om tijdens de hoorzitting, eventueel na ruim nadenken, rustig antwoord te geven op de door die commissie op een rustige, evenwichtige wijze gestelde vragen. Voorts zijn de vreemdeling en referente, zoals uit het verslag van het gehoor van 2 juli 2010 blijkt, aan het einde van het gehoor in de gelegenheid gesteld om op- of aanmerkingen te maken naar aanleiding van het gehoor en hebben zij destijds aangegeven dat zij die niet hebben. Gelet hierop valt niet in te zien waarom de vreemdeling en referente eerst nadien aanleiding hebben gezien om redenen aan te voeren voor de geconstateerde tegenstrijdige verklaringen. De vreemdeling en referente kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog.

2.9. De minister heeft zich, gezien het vorenoverwogene, terecht op het standpunt gesteld dat sprake is van een schijnhuwelijk en heeft de afgifte van het gevraagde document terecht geweigerd.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 mei 2011 in zaak nr. 11/3093;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

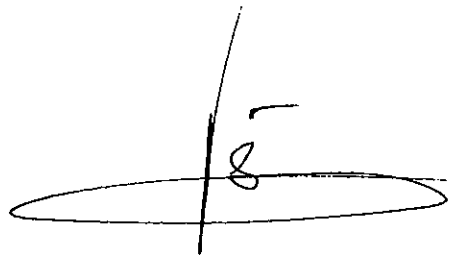
w.g. Peute
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 augustus 2012

391.

Verzonden: 10 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser